

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 фолорица у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнике у Србији стаје лист овај дукат цесарски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, а за турске поштарине, коју предбројници сами плаћају.

Број 5.

Предплату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопрова печатња у Земуњу, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир-Валожић у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

ГОСПОДИНЕ!

У прва три броја „Земунског Гласника“ ви сте поводом, што је господин Пејаковић на његовом путу по граници настојавао, да би се економична друштва завела, потребу на установљење таковог друштва у Земуњу доказивали, и том приликом неколико речи о економним односијима те вароши проговорили, доказавши, да економија, ако се с тим побољшање материјалног стања постигне, у садашњим околностима у нас прво место заузети мора.

Без сумње, материјално благостање појединих народа стоји у најужој вези са душевним и моралним напретком, и као што жениални Американец Бастиат у своме делу казује, само онде народ душевно напредује, где повољно материјално благостање слободу појединих људи обезбеђује. Политичне околности, под којима народ живи, такође је важан фактор привредни; но простор нашег листа недопушта у том обзиру свестрано посматрање, зато ћу с другог гледишта предмет осветљавати, молећи, да ово писмо у ваш лист уврстите.

Поштовани читаоци допустите ми, да изузимајући главна начела која код целокупних народа, а и код више држава у смотрењу рада и производа завладати морају, ако би ти народи, дотично те државе, напредак у горе назначеном смислу ут ме бити и обезбедити хтели, то опет имају уз признање постојећих главних начела поједина места призрење на свој наравни положај узети.

Под наравним положајем разумевам ја овде не само локално становиште истог места, него и све постојеће одношаје, који на људски рад у једном месту утичу имају. Као што се поједини народи вишемање на један или други посао одају или, да се боље разјасни, као што код једног народа земљоделство,

код другог обртност, код трећега троговина и промет превагу има и целокупном бићу појединог народа значај даје, тако исто поједина места, вароши, само онда успешно напред ступати могу, акс с призрењем на свој положај у оној струци радности своје силе употребе, које им највећу залогу повољног опстанка дају. Знам, повестница нас то учи, а и горенаведени списатељ доказује, да хармонично развијање свакостручне радности најтврђи и најпостојанији темељ благостању полажу, по где свакостручној радности успеха не може бити, тамо народ мора силе своје на ону струку рада обратити, која по наравном положају највећи добитак прориче.

Ако с обзиром на та наведена начела положај наше вароши а и повестницу Земуна у призрење узмемо, то морамо признати, да троговина у свако доба њезинога опстанка по највећи извор доходка њезиних становника бијаше. Што је пољоделство кроз последњих неколико година трговицу превасходило, то није с тим моја изрека побиијена, већ сваки читалац мора признати, да су нам неповољне околности трговицу нарушиле, дочим се у земљоделству ако и мали, а оно опет неки напредак показа. Задатак наших варошана дакле мора бити, не само земљоделство да не занемаре, већ и у тој струци радности све оно употребе, што знање и искуству на руке нам даје; но још више ваља настојавати, да троговина у нашем месту ону превагу добије, која њему по нарави и повестници припада. Све силе морамо на то употребити, да се онај извор за наш приход опет отвори, из ког су прадедови наши велики део њиховог благостања црпели.

То се може на разни начин постићи, но овде их навести налазим за сувишно, јер мислим, да је зада-

так горенаведеног економичног друштва, да нам и у трговачкој струци, оне путе покаже и прокрчи, по којима ходећи до жељне мете доћи можемо. Али пре свега треба, да ми ону млитавост и немарност, која кроз ово неколико година код нас влада, уклонимо, јер воља сама без икаквог рада корист нам не принаша. Та зар није то жалосно, да од какоје поводом господ. Пејаковића овде одбор склопљен, који би штатуте економичног друштва израдио, а с тим и њему начин делања назначио, већ неколико месеци прошло, пак исти одбор још ни један пут се састао није, премда у том одбору подоста људи седе, који би своје време лако томе раду посветити могли. Та лица, које никакви посао нужно не занима, од којих се никакве жртве нештгу, па покрај свега тога, као што горе наведох, досад ни један час нису тој заиста лепој сврхи жртвовала. Ако тако и даље буде, то ће нам и ова мала троговина, која још постоји, више пасти, а наша варош све то већма осиромашити. Не исчекујмо све од владе и управе, јер жали Боже код нас је досад правитељство слабо позорност своју обратило на радност и њезино побуђење.

Нама је задатак, не само да радимо, већ да правитељство приведемо, да нам препоне наше радности уклони и оне заводе у живот уведе, које ми створити у стању нисмо. У последњем времену имамо прилику видети, што произвести можемо, ако уз добру вољу и наш труд уложимо. Ко би мислио пре неколико година, да ће се у нашој вароши штедионица моћи завести, пак видимо шта су неколико људи необзирујући се на разне препоне, на и противу зле воље појединих суграђана учинили.

М. Ивић.

(Свршиће се.)

Земун. Два-три пута смо већ читалоце о појединим корацима известили, које су главна скупштина акционара овдашње штедионице као и постављени одбор у ту сврху предузимали, да та радња што пре почиње. Сад смо у стању, наше читалоце известити, да ће радња штедионице 20. о. м. или 1. Јануара по римском започети, као што то оглас у нашем данашњем листу публици до знања ставља. Ма ову прилику употребљавамо, да опет позорност наших читалаца на тај завод и на круг његове радње обратимо.

Кад су се утемељитељи наше штедионице договарали, да тај завод овде у Земуну установе, три узрока су их поглавито на то побудила: Прво да новци пунила, особито оних, којих готовина малу суму износи, на једном месту, а не растркано под зајам буду дани, тако да пунила, кад десције до права разнолагања дође само с једним дужником посла има. Такву прилику само у месту налазећа се штедионица даје. Сваком од наших читалаца биће познато, како по садашњој манипулацији с пунилеким новцима покрај најбоље воље господоде судских чиновника пунила ретко кад свој интерес редовно добише, а кад своје имање у руку прими, тада са великим бројем дужника посла имаде, пак или мора с великим губитком облигације продати, да у један пут колико толико новаца добије, или кроз дуго времена и у малим сумама капитал свој, већином тек судским путем наплаћивати може. Томе се је хтело доскочити и са искреном захвалношћу морамо припознати, да је војно министарство из наведеног узрока дозволило, да од сваке пуниле до 500 фор. а. в. у нашу штедионицу се уложити може. Но и преко тога дозволења може тутор с дозволењем надлежне власти и веће суме томе заводу под камату дати; као што поједини у тестаменту и т. д. наредити може, да се готовина томе заводу под интерес даје. Који би мало о томе размишљавао, сам ће увидити, како ће користан наш завод по пуниле бити и та корист није скупо тиме наплаћена, што пунила само пет на сто од штедионице добије, јер ће сваке пол године уредно камате примати, а кад доспе до самоуправе, онда најдуже за шесет дана главно и интерес без икаквога одбитка добити мора.

Други је узрок, који имадосмо при установљењу штедионице пред очима, да наш прости пук онда, кад га сре-

ћа послужи, пак коју крајцару приштеди, ту крајцару на сигурном месту и корисно за црне дане, кад буде заслуга мања, сачувати може. Ту му прилику даје штедионица, којом може временом и до малог капитала доћи. Наша пословица вели: „Зрно до зрна погача, камен до камена палаћа“ Тако ће моћи сваки поједини улагајући мале суме, за неколико година капитал себи заштедити. Јер не само оно, што је уложио, да је заштедио него и сваки полгодишњи интерес мора се капиталу придодати, дакле ће партаје интерес од интереса добијати. Уложена једна форинта умножи се за десет година на 1 фор. 50 н. На тај начин моћиће си слуга и слушкиња, калфа или шегрт главницу стећи. Нама су познати случајеви, да су калфе по малу суму новаца улагали у штедионицу, па кад су после неколико година сопствену радњу започели, нису требали у дуг уваљивати се, јер имадосе властиту главницу своју. Лепо би било кад би сваки газда служинчад своју и своје радионике на нашу штедионицу упутио.

Но још се једном, и то по најважнијем успеху од наше штедионице надамо. Сваки знаде, да кад човек код себе готовог новца има, лако их и раздаје; из чега следи, да се човек лако заведе, да своју крајцару у гостионици, и у кафани потроши. Што штедионица и на најмањи капитал, па ако овај и само једну форинту износи, камате давати мора, побудиће многе, да свој мали новчић у штедионицу уложи. Кад је пак своје новце уложио, ретко ће који уложени новац извадити, да га на чашу вина потроши, премда је штедионица суме до 20 ф. с места исплатити дужна. Надамо се, да ће се поводом наше штедионице и код нашега света, као што то и код других народа бива, штедња у већој мери показати, да ће он дакле новце боље чувати, и тиме беду лакше избећи, беду, којој је сиромашак тим више изложен, што он на мали новац понајвећи интерес плаћа. Рад и штедња то су услови, који нас могу до благостања довести, а да се штедња нашем сиромашном свету омили, зато је штедионица заведена.

Трећи је важни узрок установљења нашега завода тај, да нам капитал јефтинији постане, што штедионица на различити начин постићи може. Први је начин тај, што она мале улоге, који се код ње улажу, под интерес даје. Сваки мора припознати, да такви ситни капитали досад ни имаоцу а ни другоме од

користи нису били, јер су у сандуку затворени лежали. Одсад ће они на свет изаћи, па ће ступити у конкуренцију с другим капиталом, и из тога следи, да што виши капитала на разположењу стоји, тиме капитал јефтинији бива. Ситни капитал, налик на нејакко и слабачко детенце, не сме сам на свет изаћи, али штедионица ће их скупити, и усједињеним капиталом у конкуренцију ступити.

Али и из другог узрока ће новац јефтинији постати. Сваки зна, колико се нашег новца у туђим заводима, и по другим местима налази, од којих малу корист, но велики губитак имамо. Јер док ови туђи заводи нама мали интерес, кадшто једва три на сто плаћају, они нам капитале одвлаче, тиме конкуренцију умањавају, кроз што и капитал у нас скупљи бива. Томе ће наша штедионица доскочити, јер главнице, које се њој дају, остају целокупне у вароши нашој, дакле ће нами отуда користи бити.

Још ваља нам напоменути, да знатна сума новаца код појединих надлежatelства бесплодна лежи, то кроз више година. Овакво бесплодно држање новаца престаће од сад; усљед тога умножиће се тецај капитала, и ови ће, као што је мало пре речено, бити јефтинији.

Но и они који би од штедионице новаца под интерес добили, имаће отуда олакшице, које су укратко ове. Знамо да где којем дужнику зајам његов и на другом месту само 7% интереса стане, толико ће од прилике и штедионица наплаћивати, али му је од користи, прво што му се, кад услове точно испуњава, неће главница одказати; друго, што се по гласу штатута интабулирани дуг одчастино за 10 година одплаћује, јер дужник осим интереса имаће платити 10% у име капитала, а на тај начин без да осети за десетак година цео ће дуг платити. Уз то морамо приметити, да годишње одплаћивање по 10% у име капитала мало је теретно, за то ће се штедионица старати, да се штатути у тој струци промену, па да се само 5% сваке године у име капитала одплаћује, но тек кад буде штедионица могла с већим капиталом располагати.

Пре него што закључимо, обраћамо позорност читалаца још и на начин, на који штедионица даје зајам без непокретног залога. Она позајмљује новце и на менице; по менице без залога морају три менично обвезана подписника имати, и почем сваком није лако два лица

наћи, која би се њему за љубав менично обвезала, то може на сопствену меницу од штедионице зајам подићи, кад један за сваки пут у корист штедионице односно суму на своја непокретна добра интабулира, и тако, кад би новаца требовао, моћи ће их до обезбеђене суме на сопствену меницу подићи.

Простор овога листа не допушта, да сваку поједину корист од наше штедионице разложимо, но мислимо да ће сваки читалац из наведеног видети, да овај наш завод спада у ред најблагодотворенијих установа, и стога сваку потпору заслужује. м. и.

— Наш градоначелник, господин мајор Бах, позват је телеграфом у Беч, куд је у Уторак ујутру отишао. Ово се тумачи, да стоји у свези с гласовима о реформама, за које се чује да ће бити уведене у војеној Крајини. И свака граничарска регимента послала је по једног штапса официра у Беч на већање. Је ли и градоначелници осталих комунитета тамо отишли, нисмо чули. Ово као и гласови бечких листова, по којима би се неке граничарске регименте укинуле, казује да ће скорим бити по нас важне промене, премда нам се одма чинило, да нису ти гласови основани, што су званичне бечке новине поздије и потврдиле. Не нађоше досад ни онај глас Лојдов из Загреба потврђење, који јавише да ће се у граници моћи Јевреји настанити. При свем том држи се, да ће пре нове године изићи важни закони у обзир на војену Крајину.

— Од понедељника почеће се, као што чујемо, свестрано наплаћивати порез сретством војничке езекуције. Ми то саопштавамо нашим суграђанима с тога, да се пожуре порески дуг платити, како би тиме избегли неприлику такову.

— Досадашњи управитељ земунске главне армиције, г. барон Базели, постављен је у стање мира. Његово место неће се попунити. Армицар митровачки, г. Пинтер, постављен је за старешину земунске армиције.

— Господа официри овдашњег стрељачког батаљона лепе вечерње забаве чине Земунцима. Сваке Суботе у вече свира у дворани код златног анђела њихова банда, где се сваки пут скупља одлично друштво.

— Неки Максим Баћа из Батанице, слуга овдашњег грађанина Ни-

коле Балка, терајући у Недељу по међави марву на салаш господаров, постаде жртвом зиме. Други дан нађоше га мртвог у снегу код првог бунара у нашем пољу. Максим беше слабачак момак од 23 године, па није могао ту непогоду да поднесе. Кажу да је био и мало напит кад је пошао да тера марву на салаш. — К. Ш. девојка из Францтала, већ виша пута ради крађе затвором кажљена, наново буде окривљена ради таквог злочинства. Суд је осуди на четрдесет шибака, а пресуда беше ономад над њоме пред многим гледаоцима, највише децом извршена. Чујемо да бијаху више њих позвати нарочно, да гледе примера ради, како ће се вршити езекуција над том неерећницом. На ово хоћемо коју да рекнемо. Доказано је да такове езекуције на гледаоце онај утисак не чине, који се очекује. Зна се из судске практике, да често у онај час, кад су убицу обесили, лопови покраду гледаоце. Грозно позорје дакле није служило њима да се угледају. Тако исто ни друге телесне езекуције не ће одвраћати од злочинства, само ће чувство гледаоца кварити, срце му окаменити. Чувствујући човек неће ни гледати такво што, него ће се удалити. Зато није добро, особито да деца присуствују таковом акту, који само на то служи, да у њима чувство човечности вређа и квари.

Из Београда. Земаљски празник, првозвани Андрија, ове године би без обичне параде проведен, и то с тога, као што званични органи напред јављаше, што би велики снег сметао парадној војсци. Пуцњава топова с градских бедема, истина, јављаше још у очи празника за значајност сутрашњег дана; то чинише и ујутру и за време службе. Али пред црквом, по сокацима није било света као други пут у тим приликама. Беше мало света осим званичника и на литургији, коју је служио г. митрополит. Да нису били дуђани затворени, не би се ни знало, да је слава земаљског патрона. Г. митрополит говорио је у цркви кратко слово сходно слави, а глумци народног позоришта певаше. Светли је кнез дошао у цркву у 10 сахата, праћен од госпде министара. Страни конзули и други званичници дођоше пре њега на службу Божију. После службе честиташе госпде кнезу у кнежевом двору. И у томе беше ове године друкчије него других година. Тада је могао ићи сваки грађанин да честита госпдару, овом приликом

пак бејаше то допуштено само министрима, саветницима и начелницима оделења, а од официра, батаљонским командантима. Оваково тихо слављење сваки ће одобрити. Та и онако се чује, да се у Београду одвише праве параде, премда је леп обичај, кад сваки поједини грађанин владоцу може своје честитање народног празника изустити, обичај који одговара патријархалној демократији Славена. С другог гледишта, шта ће боље параде, веће сјајности, нег' што се вија над градом београдским српска застава. То је доиста важније по народ и владу, него што су полицајно седиште накутили с туцетом барјака. Не опазисмо на другим јавним здањима оваковог изобиљног накита. Свет би то тумачити могао, да ова струка јавне управе има особити узрок захвалити земаљском патрону. Због данашњег празника позоритна дружина представљаће: „Прошлост, садашњост и будућност народа српског,“ коју претставу позваше тробојним позивницама. — Први свезак књиге „Историја српскога образовања,“ коју издаје г. Алимпије Василијевић, угледао је свет. И јунчке народне песме из Босне и Херцеговине, што их је скупио и нашем ученом друштву за 100 дук. уступио г. Богољуб Петрановић из Сарајева, изишле су трошком истога друштва. Скупљач тих песама налази се сад у Београду. — До данас (30.) четврти број нашега листа још није раздат по Београду, што поштару није дошло дозволење на то од стране цензуре. — За капућехају српског у Цариграду на место г. Ј. Ристића наименоват је г. Др. Никола Крстић, члан касационог суда.

— Из Београда добиемо баш сад извештај од нашега дописника о нарастосу, што је јуче даван јунацима, који погинуше за милу слободу у безпримерној борби за ослобођење Србије. Јављам да је без икаква учешћа грађанства београдског прошао. Осим официра и чиновника није баш никога било. Тако видимо из дописа, кога горе саопштавамо, да је и народна светковина, св. Андрије прошао.

— 27. Нов. био је у Београду концерат, што га је певачка задруга у корист Личанима дала. Улазнице су већ до тога дана биле све распарчане, али публике опет није много било, због велика снега. Том приликом било је и добровољних прилога браћи нашој, што од глади пате,

— Биће већ познато нашим читаоцима, како је у Митровици у седници певачког друштва српскога протога засведочио све оно што се њему и њему подобнима у таким приликама рекло. Сад се зна још да је Српска читаоница у Митровици добила опомену од власти због говора Др. Ненадовића на селу, што је у недељу држан.

— Њ. В. светли наш владалац после Божића опет ће доћи у Будим, где ће, као што пештански листови веле, неколико недеље бавити се.

— По телеграфској вести, доћи ће Тегетхоф са телом Максимилијановим свршетком Јануара месеца и. г. у Трет.

— Званични „Далмата“ признаје да је за Далмацију, што се језика тиче, министарство овако решило: 1. У народним школама оставља се општини да реши, хоће ли се српски или талијански учити. 2. Други језик од та два, који не буде изабрат, биће редовни предмет. 3. За гимназије и средње школе оставља се родитељима да пресуде, у којем ће језику учити синови њихови. 4. Неме се на два језика предати. Ко један пут избере један језик, мора све на њему учити, па и испит зрелости тим језиком подлагати.

— На бечком универзитету састављена је славенска задруга под именем „Слава“, која ће свакога месеца заједно са српском дружином „Зором“ и хрватском „Велебитом“ главну скупштину држати, а сваког другог месеца биће по предлогу словачке задруге „Окоље“ састанци свију славенских ђачких задруга, дакле осим поменутих још и чешких и руске. Само пољска задруга „Огњиште“ неће у братско коло, јер на то нема, вели, времена!

— Госп. барон Јосиф Филиповић, који је толико година био бригадир у Земуну, и царски комесар при саборима српским у Карловцима, наменован је од Њ. В. за властника 33. пешачке регименте, која досад носила име Кевенхилер, а одсад ће се звати барон Филиповић.

— Владика Књежевић члан цар. већа добио је од свију православни општина његове дијецезе адресу неповерења, што је отпао од народне странке, и што се онако владао у питању о језику.

— Букурешта јављају да се и тамо реакција свом снагом упела да задобије народ, и да изврши престојече изборе, како јој се хоће. 10.000 дуката стоје јој на расположењу. На челу реакције стоји Митрополит из Јаша. Он је већ при-

ликом догађаја у Априлу 1866. г. био збачен, па га је кнез Карло опет помиловао, и на старо место опет поставио. Сада се надају, да ће опет пасти.

— За Гарибалда јавили смо пре, да је јако оболео, и да му тога ради талијанска влада допустила да се из затвора врати на Капреру. Новије вести пак говоре, да је старац тај сасвим оздравио, што више, да је опет оставио своје каменито острво, па се очекују због тога нови покушаји против папине државе.

— Војнички талијански неки бегунац буде у борби с разбојницима заробљен. По војничком закону би као бегунац осуђен да буде убијен из пушке, и пресуда одма извршена. Гробар, који је требао да сарани мртваца, не учини то одма, него га однесе међутим у мртвачку комору. Кад је после неколико часова дошао да га сарани, нема мртваца. Овај је наново оживео, и по свој прилици преболеће ране. Сад се свађају војено министарство и оно правде, коме суду овај припада, војеном или грађанском. Говори се, да ће га краљ помиловати.

— На Варшавском универзитету предавало се досад на пољском језику. Одеад тешко да ће тако бити. Мисле да ће се та промена почети филологијским одељењем. Професорима остоје на вољи, хоће ли руски или латински предавати. Баци су се за латински изјаснили.

ТРГОВИНА И ОБРТНОСТ.

Беч, 2. Децембра. (Телеграм.) Банатска шеница (у Буру) 89 фун. 7.25, моринка (у Буру) 89 фун. 7.20, оваква (у Пешти) 7 ф., словачка 87 фун. 6.85. Раж мађарска (у Бечу) 80 фун. 4.75, аустријска (у Бечу) 81 фун. 5.10. Јечам моравски (у Бечу) 72 фун. 4 ф., словачка (у Бечу) 71 фун. 3.70—75. Зоб мађарска (транзито) 44—50 фунт 2.5—30. (Колики беше промет не јавише. У.)

Земун, 2. Децембра. Како је снег почео падати при свршетку прошле недеље падаше све до Уторка. У Четвртак окрене западни ветар, по том киша и југовина. Ноћас је дивно јаки северњак, те осванули смо са 5 степена ладноће. Јуче беше мало леда на Дунаву.

Пароплови за путнике престаше радити, осим они што плове крај српске обале. Подвоз еснага још траје, премда се сваки час очекује, да пловидба са свим престане.

Кад с почетка недеље они јаки мећава бијаше, почеше на врат на нос шлепове вући на зимниште. Реморкер „Ахил“ дође у Смедерево да одвуче и оне шлепове, који се тек почеше товарити.

Због хрђавог времена небијаше ове недеље довоза у рани, нити се што куповало, осим 200 вагона за местну потребу. Шеница беше цена 5—5.20, наполице 4.60—4.80, јечму 2.10—2.20 меров, кукуруз 6 ф. 100 ока.

Другим продуктима ове су цене: масти франко буре, 35 ф., лоју 31—32 ф., меду 22 ф., вину 3.20—50, ракији од 14—16 степена 10 ф.

Београд, 1. Децембра. (О.Д.) Гроф Зичи отишао је одавде у Цариград. Пројект његов, да се српска железница свеже с базијашком незадобише одобрење српске владе, која хоће да буде Београд савезна точка.

Трговина била је ове недеље сасвим мртва. Велики снег и завејани путови сметаше како местном обрту тако и довозима и доласку страних купаца. Ни у продуктима не беше промета, будући не примају се товари за подвоз за горње пијаце, а робе има доста. Козијим кожама маторим исте су цене као и прошле недеље, овчијим 26 гр., јагнећим 15—21 гр., јарећим 16 гр., мало има, а кавлака нема никако, лоју 7 гр. 10 пара. Једна партија продана је за Нови Сад, по 33 ф. цента. Меду је цена 3 гр. 15 пара, орасима 50—52 пара ока, шљивама 170—180, најбољим до 200 гр. 100 ока, воска нема на пијаци. Шљивовица од 8—10 гради 60—75 пара ока. Кунама пређашња је цена, по творови падаше на 24 гр., а зечине коже на 5—5½ гр.

За Сисак и Пешту дотоварају се два шлепа са 5000 мерова шенице, којој је цена 105—107 гр. 20 пара, јечму 60—62 гр., зоби 60—62 гр., кукурузу 68—70 гр. 100 ока.

— У Пруској је укинута монопол соли, место њега наплаћује се пореза на со по 2 талира од цента. Порезу ову плаћа на со коју се у земљи производи онај који је производи, а на со странску онај који је увози.

— Од 16 пр м. забрањен је извоз жита из северне Албаније из предела око Скадра с тога што је тамо летина рђаво донела па се боје глади. Тако је од тога дана турска влада забранила и извоз коња, мазги, волова из предела јанинског и солунског, јер тамошњи народ трпи јаку оскудицу у теглећој стоци.

Житарице на Сави.

На Бурми (Савоушће) налазе се осам натоварених житарица спремљених за у Сисак, но нема коња да се могу кренути.

Пловни ред пароброда.

Из Београда за у Градиште : Вторником, Петком и Недељом.
 Градишта за у Београд у Четвртак, Суботу и Понедељак у јутру.
 Београда за у Оршаву : Вторником.
 Оршаве за у Београд : Средом у 10 сахата пре подне.
 Београда за у Шабац : Недељом, Вторником и Петком у јутру.
 Шабац за у Београд : Понедељником, Средом и Суботом у јутру.
 Београда за у Ерчку : Четвртом.
 Брчке за у Београд : Петком.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	27.	28.	29.	30.	1.	2.
	Н о в е м б р а			Д е ц е м б р а		
Дукат пeсарски	5 78 ⁹ / ₁₀	5 77	5 78	5 75	5 72	5 74
Наполеондор	—	—	—	—	—	—
Сребро	119 75	119 50	119 50	119 —	118 50	118 75
5 ⁰ / ₁₀ металици	57 10	57 10	57 15	57 10	56 75	55 50
Ови с кам. мај — новем.	58 80	59 —	58 80	58 80	58 —	57 —
5 ⁰ / ₁₀ народни зајам	65 90	65 80	65 80	65 90	65 60	65 —
Акције народне банке	678 —	677 —	676 —	677 —	677 —	674 —
„ кред. завода	184 —	184 —	184 40	185 50	186 10	184 20
Лозови 1860. године	83 —	83 10	83 30	83 50	83 —	81 60
„ 1864. „	—	—	—	—	—	—
„ кред. завода	—	—	—	—	—	—

ШТЕДИОНИЧКА ОБЈАВА.

Пошписани имају част поштованој публици јавити, да овдашња Штедионица 20. децембра о. г. почиње свој рад. Писарница је у кући г. Павсанија Н. Диштријадеса (бившој А. Х. Бајићевој). Прозбе за зајам написаће се бесплатно само у писарници, где ће се исто тако даши изјаснења на свако пишање.

У Земуну, 2. Децембра 1867.

За земуунску штедионицу :

В. Василијевић, А. Д. Јовановић,
 претседник. управитељ.

Die Gefertigten beehren sich zur Kenntniss des p. t. Publikums zu bringen, dass die hierortige Sparrkassa am 1. Januar 1868 ihre Wirksamkeit beginnen und ihre Bureaux im Hause des Hrn Pausanias N. Demetriades (vormals Ath. H. Baics) eröffnen wird. Verfassung von Gesuchen um Darlehen und Ertheilung aller Auskünfte erfolgt unentgeltlich nur im Bureau.

Semlin, 14. Dezember 1867.

Für die Semliner Sparrkassa :

W. Wasiljeweics, A. D. Jovanovics,
 Praeses. Director.

А. ШВАРЦ И СИН

трговина с дрвенаријом „код бела петла“

У НОВОМ САДУ,

препоручују свој еспап сваке врсте, особито

ГРАЂЕ И СТОЛАРСКА ДРВА

сваког квалитета, количества и величине по ниској цени.

Будући да ови трговци свој еспап од чести сами произведу, остало пак не посретствено од произвођитеља у Словачкој добијају, то су они у стању, сваки налог у тој струци јефтино, подпуно и поштено извршити.

A. SCHWARZ & SOHN

Holznieclerlage „zum weißen Huhn“

NEUSATZ.

Empfehlen ihr sortirtes Lager aller Gattungen

Bau- und Tischler-Hölzer

in jeder beliebigen Qualität, Quantität und Dimensionen zu den nur möglichst billigsten Preisen.

Nachdem genannte Firma ihren Holzvorrath zum Theile selbst erzeugt, und zum geringeren Theile direkt von den Produzenten der Slowakei bezieht, dadurch auch in die Lage versetzt wird, alle nur in diesem Fache möglichen Aufträge billig, prompt und reell zu effectuiren.

СЛИКЕ САРАЈЕВСКЕ.

(Наставак.)

Сутра дан зором пре него што је имам сабах огласио, стајаху већ Ђурчијски момци на Атмејдану пред Беглуком. Ту дознаду зашто су позвани. Дођоше неки људи са пуним врећама о рамену, и спустише их пред себе на земљу дозвавши по једнога момка к себи. И сваки момак доби по једну или две главе човечије. Ужас! Главе одвојене од тела и још кржаве. И заповедише им да их одеру, да их у Миљацки оперу, а Миљацка беше близу, па онда сламом да их испуне. Побожни мусломани, кад иђаху мало за тим Латинском Ђурпријом у цареву џамију на сабах намази, видеше шта хришћанска момчадија ради на Миљацки. Ужас их подузе. Окренули би главу од страшног призора, јер многи мишљаше да ће познати неки оца, а неки брата или пријатеља свога међу оним главама по цртама, које се смртним мукама променише.

Сад се потврди она слутња, са које зебоше. Смрт беше суђена онима, што остадоше у граду, а не тавница, ни прогонство, као што се надаху. Страшан беше суд њихов; смрт после краткога или никаква испита. Што преко ноћи погине, то у јутру морају момци да испуне главе њихове, а Абдураман их шиље у Стамбол, да докаже енергију своју. Неколико недеља трајаше та ноћна погибија, и стотинама најотменијих Сарајлија беху жртве. За тим беху званице све ређе, а најпосле престаше са свим. Крвно дело беше готово. Везир мишљаше да је укротио земљу, и обично стање дође опет сада на место крвава тероризма.

Беше некако баш после Ивана дне исте године пре подне, када једна чета коњаника из Беглука изађе, а ту је онда већ везир седео. Нешто им хитно беше, јер бистро одјуреше Високоме. Али и многе Сарајлије мусломани изиђоше за себе истим путем. Беше истина светац мухамедански, али ради теферича нису зацело толики тако брзо ишли. Нешто мора опет бити, говораху хришћани међу собом. Мало за тим изађе још више момака везирових и одоше за њима. И везиров капици-баша и Ђаја јакаше пут Високог.

После иђиндије дође неколико коњаника на Беглук. Одмах за тим могаше се видети неко спремање, као да какав бој предстоји. Момци везирови зауше нека места око Беглука, особито мостове, где и оно неколико топова разредише, што их Абдураман имађаше.

Опет букнуо устанак. Хришћани похиташе кућама својим, јер већ се зачу силно попуцкивање пушака са различних страна, и све ближе долазаше. После једнога сахата беше бој већ на све стране. Хришћани се сабише у своје магаци, где заштићени беху од ватре. Кроз гвоздена врата и прозоре не могаше ђуле од пушке пробити, али од топова не беху сигурни, који велики страх проузроковаше особито у Латинлуку.

Борише се три дуга дана. Слаба снага Абдураманова са свим попусти и он изјави да је вољан одлазити. Али Сарајлије искаше главу његову, тиме да покају толике суграђене своје, што их он поби. Но неколицини отмених Сарајлија испале за руком да га сачувају. Он остави Сарајево и оде у Травник. Он беше само неколико месеци везир у Босни, али страх са крвавих дела његових спомињаће се дуго у народу. „Абдураман утаманио је цвет босански,“ чућете и данас још од многога старог Сарајлије.*)

Наставимо сада опет наше прегледање. Као што смо напред поменили дели Миљацка Сарајево на два дела. На левој страни речице лежи онај део вароши, где и везир седи,

*) О том устанку Сарајлија против Абдурамана чита се у овогод. гласнику ово: Из свију тврдиња и вароши дигоше се чете у Орлово поље код Белине, на место које је било уречено. Везир намераваше и сам тамо доћи са својим сарајевским четима. Међу тим док се припремао, догоди се те једна чета из Високога у место да узме право пут у Орлово поље удари на Сарајево. Везир изаше пред њих свога Ђаја-башу са неколико отменијих гриђана да их узму на одговор што изменише правца путу. Тој чети би придодан и капици-баша, који не давно беше стигао из Цариграда; те тако имађаше више значења и важности. Али ће бити да је била уговорена ствар између поглавца из Високога и Сарајева. Ван вароши било је доста света, које из радозналости, које што је био петак кад Турци светкују, а било је неких који се дигоше не без намере. Изаслана мисија најопорнијим речма захтеваше да се без оклевања поврате другим путем на одређено скупиште; али неколицина најсиromaшијих Височана изађоше ван редова и изјавише, да се они без поваци не могу ни крочити даље ка реченом месту; јер само док су се наоружали и догде дошли — било је толико нужде и невоље, да су неки и саму децу продавали. Овакав одговор би и сувише несносан и Ђаја и капици-баша. Не премисљајући се дуго, заповеде својим пратиоцима, да похватају све који говораху, да их одведу и погубе. Али се они не дадоше тако лако. Иза гласа цовикаше: „ко верује у светог пророка нека нам поможе да се избавимо,“ и на те речи потеглоше оружје и другови ових нападутих и Сарајевци који су били посвећени у ствар и који се тек онако придружише. Капици-баша и Ђаја не добише ни толико времена да се баце на своје коње. Нешице појуреше у варош и за њима се осуше куријузи као киша.

а ту је и суд и полиција, окружно и ереско начелство, ту је и штампарија, која је скоро подигнута, ту је пошта и телеграф. И ту виде се силне џамије, а међ њима је царева џамија највећа. Њу је Султан Махомед II. подигао, с тога се и зове тако. Поред ње има амам, а преко пута мектеб, турска основна школа, а мало на више са свим на Миљацки стоји руждија, гимназија. Ту су и неки европски конзулати. Горе на Бистриску је аустријски, а доле на Миљацки пруски и енглески. С трговином и прометом не може се ова страна вароши пофалити. У цареву махали и у другим сокацима што се с њом састају паћи ће те више џамија, бербера и бакала, а ту је и чаршија кантарџије, но прави промет је на оној страни Миљацке.

Преко те речице има три каменита моста, свака од пет сводова, а осим њих има још више дрвени. Царевом и латинском Ђурпријом иде се управо на средиште трговачког промета, у чаршију, која је многим сокацима испресецана. Сваки сокак има своје име. Укупна чаршија заузима знатан део оностране равнице, као и онај што се западно с њиме сучељава. Ту су већином куће отмених Срба. Ту су двокатнице једна до друге с лицем на сокак. Тако је и испред Танлихана и ниже у Аширпашиној махали. У тој махали види се нека знатна грађевина. Види се по скелама, да се око ње још ради али је већ под кровом, над којим се пет кубета дижу, од којих је онај у среди велики по византијском стилу. То ће кубе и саму мунару Хусреф-бегове џамије надвисити, која је до данас највиша у Сарајеву. То је та нова црква ерсека, око које већ више година раде. Зидар је неки самоук, Нишлија, који је и Смедеревачку цркву зидао. Стара ерсека црква не види се с нашег гледишта; она је знатно, ниско здање, и налази се на Вароши на подножју онога горекога изданка, који се с оне стране равнице ограничи. На том огромку лежи митрополитов конак, и дивотан је изглед на Сарајево и удаљено Сарајевско поље са прозора тога конака.

Одмах до нове цркве диже се бандера рускога конзула, у истоме правцу само мало даље и италијанска и француска. Мало ближе види се на Миљацки мали торончић са дрвеним кровом и крстом горе. То је католичка црква, а махала, у којој они живе; зове се Латинлук.

(Наставиће се.)

СУДБИНА И ЦАРСКА КРУНА.

(Наставак.)

Корона невладала више собом. — Десет година већ носим ја то у грудима мојим, настави опет. Кад се вас сетих, бејаш одушевљен и онда сам јурио у бој за слободу и отачбину. Ви ме нисте волели. Заборавили сте сиромака. Глас целог народа у победним усклицима наших војника требао вас је опоменути на ме. То беше идеал санова мојих. И већ мишља, постиг'o сам, а ви дадо-сте ружу једноме — „штитоноши.“ Зар вам не дрхће срце под пољупцем његовим, кад се сетите, да је преко оних усана смртна пресуда прешла читавим четама народа ва-шег? Кад вас загрли, зар вам не падне тешка рука његова, на којој милиони суза и клетви леже, и која јединим потписом хиљаду честитих Мехиканаца целату преда? Ваш се народ бори за слободу отачбине ва-ше, потуца се и мрзне по снежним горама и скапава од глади, а ви уживате на крилу целатову, и дајете заварљиви блесак екселенције за отачбину, народ и врлину. Тешко теби народе, кад ти ћери угњетаче твоје даде. Сад с богом госпођице! будите сретни, ако је још могуће! Немојте да се при крају овако прева-рите, као ја што сам.

Корона се поклони хладно, по-гледа још једанпут на лепо девојче, што се гушило у сузама, и — оде. Кад је изишао на поље, светина се гушила сокаком.

— Шта је то? Запита једнога.

— Цар долази!

— Долази на победу, а ја на — борбу! . . . прошапута у себи и оде даље.

Беше 12. Јуни. Звона зазвонише у један мах са свију кула, што их је у Мехики, и престолница прену из свога сна. Све живо полети капији Вера-круској, и чекаше цара. Наједан пут се указа пратња царева. Који беху напред од народа, поздравиле ју радосним усклицима, који се као бујица све даље и даље чак до капије варошке разлевао. Усклицима: Живео цар! Живела царица! не беше краја. Светина се згрну око кола царевих, а он се лагано возио кроз густе редове поздрављајући их не престано. Изиђоше пред њега светски и духовни достојанственици, и поздравиле га и предадоше му кључеве градске.

Варош беше сва окићена цвећем, заставама и натписима, тако да се чисто чињаше, да цар и царица седе у грдној кити цвећа.

На великој се пијаци зауставише. Са кула и свију прозора лепршаху се ћилими и заставе, а цвеће падаше као киша из облака, а народ ви-каше не престано: Живео цар! Жи-вео Наполеон! Живела слобода!

После „благодаренија“ оде цар и царица у двор, а пратише их сви министри, маршал Базен, ђенерали Мирамон, Маркец, Алмонте, Лопец, Ороноц и Кастањи. С њима, беху још и посланици страних сила.

У свечаној дворани беше сјајно подигнут престол. После једнога са-хата дође Максимилијан са Шарлотом. Мртва типина настаде. Цар се погне на престо и поздрави скуп-љене великодостојнике. Кад је из-говорио, опет се заорише поздрави. По том се врати цар са Шарлотом опет, усвоје дворане с њима и мини-стри, а остали се разиђу. У вече беше варош осветљена, а што не поку-шах не чувену красоту описивати, нека ми нико незамери.

Ратни министар Максимилијанов сеђаше сутра дан око девет сахата у својој писарници. Баш је држао нека повећа акта, када једнога офи-цира из предсобија зовне, и пошље га да разбере за стан Лопецов, и да му јави, да га он очекује.

Не потраја дуго, и Лопец дође. Поздравиле се и седоше.

— Венерале, проговори мини-стар, позвао сам вас по налогу Ње-говог Величанства. Ја сам вам по-нудио једну дивизију, али не бисте ли ви хтели примити заповедништво над војском у једној од северних провинција, и то у Кохахуили?

На Лопецову лицу заблиста радост, али се одмах покаже равноду-шан и одговори:

— Царека воља мени је закон. У сваки час готов сам да жртвујем и сам живот за цара и отачаство. Само ми је чудно, од куд баш мене цар да наименује, кад има у Мехики много заслужнији?

— Колико ми је познато, мар-шал Базен предложио је вође на-шој народној војсци, а цар их је потврдио. Осим већ наменованих ве-ликих маршала Санта-Ане, Алмонта, Мирамона и Маркеца, наменовани су још и неки официри за дивизионе ђенерале, као ви, Меја и други.

— Екселенција, да се нисам већ примио заповедништа у Кохахуили, сада би отступио, рече Лопец оз-биљно.

— А што? запита га министар зачуђено.

— Јер не ћу ником да сам за-хвалан за мој положај, а најмање

Базену. Ви не знате Француза. Ве-лик је непријатељ, а још вам је гори као пријатељ.

— Ви сте не благодарни прија-тељу. Он вас је препоручио Њ. В. а то треба да сте му захвалнији. Тре-ба ли сте бар у двору то прећутати.

— Можда је још најбоље ћутати, рече Лопец.

Министар га погледа тако, као да је хтео тиме казати, да опозове речи своје, а Лопец да окрене раз-говор запита га:

— Кад ћу ступити у службу.

— То вам немогу одмах казати, али како уредимо војску, можда до два месеца, ударићемо одмах на бив-шег председника. Дотле можете где и како хоћете време проводити. Мени је мило да могу јавити Њ. В. да му стоји на услузи мач ваш.

— Сваки ће патриота послужити цару своме, рече Лопец и хтеде поћи, али баш да врата отвори, а Базен ступи. Обојица се изненадише. Нај-после проговори Базен:

— Смем ли вас молити на неко-лико речи?

— Походићу вас, ако је по во-љи, довече, одговори Лопец.

— Добро. Чекаћу вас.

Опросте се. Лопец намрштен увио се у огртач и оде на крај вароши. Кад је дошао пред неку малу кућу лупне на врата која се одмах отворе и за њим затворе. Уђе у просту собу. Сто, две столице, неколико светих слика на зиду и више ћупа са ра-киом беше сав намештај. Домаћин донесе свећу пред Лопеца, који му, рекао би, господар беше. Јадно из-гледаше као и кућа његова. Лопец ћуташе не престано, прекрстио руке и хода горе доле поред човека, који мршав и блед беше, а могло му је тридесет година бити. Најпосле стане пред њега и рече му:

— Јосифе! Већ си један пут био под вешалама, и ја сам ти живот поклонио. Ниси имао ништа јести, и ја сам ти новаца дао колико ти је год требало. Купио сам ти кућу ову, кад ниси нигде имао крова у целој Мехики. Буди ми једно само-човек, да те у отсудном тренутку могу упо-требити као мач мој. Треба, кад те устребам, хладно, одважно, без своје воље и премишљања да радиш. Време је ту. Дужност моја траје, твоја по-чиње. За неколико недеља мораш свој живот метнути на коцку за ме-не. Хоћеш ли?

— Хоћу.

— Добро се промисли. До који дан бићеш послужитељ у двору код новог цара. Тамо ћеш наћи једнога официра. Да ћу ти једно писмо за

њега. Он стоји као и ти под мојом влашћу. Што год ти он каже или даде, донећеш мени или другом, кога ћу ти после казати. Доћи ће време, када ћеш и у стан републикански морати ићи. Ту ваља да будеш мудар и одважан. Једна реч твоја, која би нас могла издати, смрт ће нам задати. Радићеш само што ти се каже. Ако дакле пристајеш, за сваки пут кад што извршиш добићеш 100 дуката. Ако нам испадне посао за руком, добићеш после какво велико добро, што остане без газде у грађанском рату. Промисли се до сутра. Ево ти карта, с њоме ћеш моћи управо у двор у моју собу доћи.

Лопец оде. Домаћин остаде сам у соби и поче чисто немачки сам собом говорити: Чудно! Судбина се игра с човеком као с лоптом. Гођи га с једнога места на друго, с једнога посла на други. Ко би мислио пре двадесет година да ће бечки ђак мексикански шпиун бити. Али то не ће дочекачи за ово мало хлеба и јадна крова. Док је живе успомене на народ и отачбину, не ће бегунац од 1848. год. издати свога цара...

4. Домовина и туђина.

Максимилијан сеђаше у својој писарници, и премишљаше о прошлости и о домовини својој, ал најживље о будућности Мехике. Стога дозове к себи Алоана, шефа кабинетска, да му саопшти, шта је све наурио сада започети, да у сваком погледу подигне Мехику. Израдио је цео план, још само да га поднесе министарском савету. Максимилијан позове шефа да слободно и искрено каже своје мишљење.

— Лепе мисли, одговори шеф, које могу уређити сваку земљу, и које диче и узносе владоца таког, али — није за ову земљу. Ја имам други начин, који је и у Европи врло често употребљаван, па се и сада још употребљава, и то од гори владоца и владиочића над таким и још бољим народом, а то је — насиље!

Максимилијан се упренасти и отпусти шефа.

Беше пола један сахат по поноћи. Писарница беше слабо осветљена. На зиду велика мапа Мехике и неке слике, а на столу сијасет књига, мапа, рукописа и отворених и запечатених писама све једно преко другог.

Наједанпут стаде у зиду пуцкати, раствори се мало, и кроз ту рупу уђе мрачна сенка са свим тихо. На

њој беше при дугачак огртач и само је десну руку пружио из огртача. Стаде пред велику слику Максимијанову на зиду и дуго је гледаше. За тим приступи столу, стаде нагло преврћати оне артије, док једну не нађе. Кад ју угледа гњев му се проли по лицу, стипите и исцеха артију.

— Несретник! говораше, лажно се куне и заверава верност цару, да га првом приликом изда. Цар му да је најбољу војску своју, и шиље га тамо, где највише може шкодити. Па шта да радим. Да издам издајницу? Камо ми доказа! . . . Цара ћу подсећати . . .

Тако рече и узе онај прецепљени акт, и написа на њему неколико речи чисто немачки, и потписа „Аустријанац.“ После устане, погледа још једанпут лик царев, и онда истим путем изађе. Кад је подигао фењер свој да угаси, паде светлост на њега, на његово мрачно лице. То беше Јосиф, револуционар прогнани, коме је Лопец шпијунску улогу наменуо.

Сутра дан тек што је зора зарудила изађе цар с царицом у дивну башту, пуну слатка хлада и мириса! Цар држаше неке артије и поправљаше нешто на њима оловком. Царица, оставивши књигу, што је читала, запитала га како је спавао?

— Рђаво. Али не мој се чудити. Наш шеф открио ми је синоћ истину, која ме је веома сневеселила, а и сам видим да сам се преварио у нади. Сама знаш колико сам се напрезао, шта нисам чинио за народ и земљу, а успеха никаква. Милиони који ме онако бдушељено дочекаше, сада су ућутали. Ох тешко је владоцу кад га народ неразумне. Већ нема ништа, што нисам предузимао, да се измиримо са противницима, па све бадава. Они жеде за крвљу само. Па најпосле добро. Не ћеју ли мира, нека потече крв! „Борба на живот или смрт.“

Царица га гледаше не весело. За тим устадоше обоје, и одоше у двор. Двороуправитељ преда му лист, на којем беху имена оних, који се пријавише да изиђу пред цара. На првом месту беше Лопец, за тим ђенерал Урага, архиепископ Лабастида и ђенерал Кастањи, а после још много из свију сталежа.

— Је ли Базен овде? запитала цар.

— У своје одељењу В. В.

— Јавићеш му да дође после ових аудијенција.

Међу тим уђе Лопец. Он је до-

шао да се јави, да одлази на своје одређење. Цар му препоручи да се добро држи и мудро влада, јер му је снага мала, а непријатељ велик. Лопец одушевљено залаже живот свој за цара и земљу, а то је цару веома мило било.

— Него још нешто пре одласка, ђенерале, проговори цар. Базен ме је молио да посредујем. Он љуби вашу нећаку. Хоће те ли му је дати?

Лопец плану и стипите руком мач свој. Цар се зачуди.

— Недам је странцу никада.

— Но оставићемо то за сада, одговори му цар чисто збуњено. Сад с богом! Нека вам је срећно предузеће. Цар вас неће заборавити.

Лопец оде.

Лопец се подмукло насмеши када изађе од цара. А тек што је изишао сусрете се с архиепископом мексиканским Лабастидом. То беше висок човек, лице благо, бледо, интелигентно, а светло, високо чело казиваше велики дух, мудрост и дипломатску вештину. Он се насмеши, пође Лопецу на сусрет и рукује се с њиме. Обојица одоше настрану к једноме прозору.

— Шта је? Запита Лопец нагло и љубопитљиво.

— Данас сам примио управу над другом дивизијом.

— Врло добро, ускликне Лабастида радосно. Ви имате упутства?

— Имам. Одговори Лопец.

— Тако. Кажите председнику, да ми неуступамо, ма морали преко брегова од самих лешина газити, ма револуција целу Мехику у прах и пепео претворила. Ова безконачна борба мора престати, да нам нетлачи више земљу нашу. Јавите то председнику. Међу тим видећемо се данас још у Сагарији.

(Наставиће се.)

СМЕСИЦЕ.

(Други Поликратов прстен.) Ко није чуо за оног сретног краља критског, који покушавају срећу свој прстен у море бади, и други дан вађу га у трбуху рибе. Ове лопе језинске сваске сетиво се кад оно детос младом једном нашем трговцу вештани прстен у Дунав паде. Ко ће описати страх и жаост младе женице, кад је од мужа за његов губитак чула. Црне слутње обузеше њу: неерска грозга, слугише, млађаној љубави њезиној. Да избави жену из те душевне невоље, врати се трговац купатилу код „Радецког“, скине се и ретком одважношћу загнури на дно Дунава, тражећи драги символ брачне свезе. Неколико пута остадоше покушаји безуспешни. Још једном покуша срећу. И гле! међ песком у руци, који је заватио на дно Дунава, налазише се и венчани прстен. Ако је био губитак прстена узрок злим слутњама, то предсказује ваља што је нађен тријућу срећу у браку.